

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Sekreterliğinden

Zorunlu Bir Açıklama ve Uyarı

Darbe girişiminin üzerinden günler geçmeye başladıkça, darbenin niteliği ve gerçek saikleri yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başlamıştır. Türkiye Komünist Partisi, sorumluluğu ve niteliği gereği, acele yorum yapma alışkanlığı ile magazinsel veya kalıpsal yorumlardan başka hiç bir içeriği olmayan açıklamalar kervanına katılmaz ve katılmamıştır. Sosyal Medya'da ani yorumlar yazmak, tutturamayınca manevra yapmak örgütsüz kişilerin veya Leninci parti anlayışına sahip olmayan çevrelerin yöntemi olabilir, fakat Türkiye Komünist Partisinin tarzı kesinlikle bu olamaz. Aynı şekilde örgütlü olduğunu zannedip, kendi sayfalarında, bloklarında partimiz adına yapılan yorumlar ve ileri sürülen görüşler kesinlikle partimizi bağlamamaktadır. Partili bir komünist görüş ve yorumlarını rapor veya yazı halinde parti basınına ulaştırır ve yayınlanmasını önerebilir. Onan sonra ise yayınlanan yazısını, kendi sayfalarından parti basınına paylaşarak yaygınlaştırır.

Türkiye Komünist Partisi'nin tahlil ve tespitleri doğrultusunda yazılacak yazılar parti basınında yerini alır. Bunun ön şartı da daha önce kendi adına yayınlanmamasıdır. Daha önce kendi adları ile yayınlanmamalıdır ki, gerektiğinde parti basınında ona uygun isimle yayınlanabilsin.

Türkiye Komünist Partisi'nin basılı tek resmi yayını Merkez Organı olan ATILIM gazetesidir. Facebook sayfası ATILIM sayfasıdır. Web sitesi ise www.turkiyekomunistpartisi.org ve www.tkp-online.org siteleridir. TKP'nin bu organların dışında TKP'nin Sesi, tkp.org, tkp-online.com, tkp.org.tr, yolveamaç.org, TKP'lilerin Sesi, gibi adres ve organları yoktur. Bu sıraladığımız veya eksik bıraktığımız adreslerin tümü Türkiye Komünist Partisi'nin likidasyonunun devamını körükleyen yayınlardır. TKP üye ve sempatanların görevi bu sayfalar tarafından likidasyonu yaygınlaştırmak ve TKP saflarında karışıklık yaratmak için, parti tarihimizin değerlerini içeren, kurnazca hazırlanıp yayınlanan yazı, video ve görselleri yaygınlaştırmak değildir. Bugünden itibaren, bilgisi olup da bilinçli olarak bu tür yayınlara paylaşan yoldaş ve sempatanlarımız parti hukukuna göre disiplin suçu işlemiş sayılacaklardır. Bu konu ile ilgili tüm parti örgütlerimiz yoldaşlarımızı ve çevremizi bilgilendirmeli ve uyarmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi, organları olan ve bu organları işletilen bir partidir. 15 Temmuz 2016 Darbe Girişimi örneğinde olduğu gibi Merkez Komitesi adına Politik Büro ve MK Sekreterliği tarafından hassasça

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 25 Temmuz 2016 Tarihli Çağrısı

Darbeleri ve Diktatörlüğü Durdurmak İçin Demokrasi Meclisleri Kuralım !

15 Temmuz 2016 darbe girişiminin Amerikancı-NATO'cu niteliği ortaya çıkmıştır. AKP-Saray Rejimi Amerikancı nitelemesini kullanmak yerine FETÖ'cü kavramını kullanmayı yeğlemektedir. Özünde kast ettikleri ABD'dir. ABD'yi ise bu konuda sıkıştırarak için Fethullah Gülen'in iadesini ısrarla gündem yapıyorlar.

ABD ve NATO, darbe girişiminin başarısızlığı belli olmaya başladıktan sonra, darbe girişimini eleştirerek "seçilmiş hükümet ve cumhurbaşkanına" destek verme söylemine geçmişlerdir. Arada geçen süre, darbe girişiminin akibetinin beklenmesi süresidir.

AKP-Saray Rejimi, halkların düşünme yetisi ile alay edercesine, darbe girişimi konusunda bilgilencileri konusunda "kara mizah" yapıyor. CB, "enişte" üzerinden, BB, "korumaları ve eş dost" üzerinden darbe konusunda haberdar edildiğini söylüyor. MİT saat 13:00'de haber aldığını ve TSK'ya faks çektiğini, daha sonra ise saat 16:00'da TSK Genelkurmay Karargahı'nda toplantıya katıldığını açıklıyor. Bu arada CB ve BB'nin bilgilendirilmediğini ima ediyor. Hava ve Deniz Kuvvetleri Komutanları İstanbul'un iki yakasında düğünlerde, İçişleri Bakanı Erzurum'da, diğer bakanların hepsi bir tarafta. Bu ifadelerin tümü dezenformasyon amaçlıdır. Siyasi dedikodudur. Ülke insanlarını meselenin özünden uzaklaştırıp bu konulara kafa yormaları için planlanmıştır.

DARBENİN NİTELİĞİ

15 Temmuz darbe girişimi, 15 Temmuz karşı darbesinin koşullarını oluşturmak için planlanmıştır. Darbe süreci 15 Temmuz 2016'da değil, 7 Haziran 2015'de başlamıştır. Kararı ise 2014 Ekim'inde alınmıştır. Karşı-Darbe olarak nitelenmeye çalışılan darbe asıl darbe'dir, darbenin ta kendisidir.

AKP-Saray Rejimi 7 Haziran 2015 seçimleri ile yenilgiye uğramıştır. 7 Haziran 2015 ile 15 Temmuz 2016 arasında geçen süre AKP-Saray rejiminin güç kaybettiği, iç kavgalarının keskinleştiği, görüş ayrılıklarının arttığı zayıf dönemdir. 17-25 Aralık yolsuzluk soruşturmalarından sonra AKP ile Ergenekoncu güçler arasında sağlanan mutabakat, 15 Temmuz darbesinin alt yapısını oluşturmuştur. Bu ittifak dışında tüm güçlerin, ordu, bürokrasi, ticaret ve ülke idaresinden temizlenmesi kararı alınmıştır. Bu ise bir darbeyi gerekli kılmıştır.

16-18 Temmuz 2016 tarihleri arasında asıl darbecilerin kullandığı cihatçı-selefi grühu, onların kafa kesmeleri, linç pratikleri ve onlarca erbaşı boğaz köprülerinden atmaları, ABD başta olmak üzere NATO güçlerine ve de ülkedeki muhalif güçlere, "ülkeyi kanlı bir iç savaşa sürükleme yeteneğine sahibiz" mesajıdır. ABD ve NATO ise, Balkanlar, Akdeniz, Karadeniz, Ortadoğu ve Rusya sınırında, boğazlar üzerinde oturan bir ülkede böyle bir riski göze alamaz. AKP-Saray Rejimi ABD ve NATO'yu böylece nötralize etmiştir.

Planlanan asıl darbe için start 15 Temmuz'da verilmiştir. Niteliği sınıfsal anlamda burjuva, karakteri itibarıyla faşizan yöntemler kullanan bir yapıdadır. OHAL faşizan devlet yönetiminin bir biçimi olarak seçilmiştir. Karşı-darbenin baş rolünde ABD ve NATO yoktur. Ancak uzlaşma sağlanmıştır. Ordunun tepesindeki karşı darbeyi generaller ve subaylar ABD/NATO ve Avrasya güçleri arasında bir denge oluşturma politikası izleyen unsurlardır. Bu politika AKP-Saray Rejimi'nin son üç yıldır sürdürülen politikası ile uyum içindedir, uyumlu olmayan yanları da çıkarlar gereği bu süreç içinde uyum haline getirilmiştir. İsrail'in burada oynadığı rol belirleyicidir. İsrail'in ve ABD'deki Yahudi Lobisi'nin uzun süredir ABD sermaye çevreleri, ABD'nin şahinleri ve ABD yönetimi ile çıkar çelişkileri yaşadığı bilinmektedir. Türkiye'deki rejim de ABD ile benzer sorunlar yaşamaktadır. Rusya ve müttefikleri ise ABD ve NATO'ya mesafe koyacak bir Türkiye'ye kendi uluslararası politikaları doğrultusunda kucak açmaktadır. 1991 sonrası İsrail'e yerleşen milyonlarca Rusya Yevri'sinin (Yahudisinin) İsrail devlet yönetiminde ve kabinede önemli noktalara yerleştikleri bir sır değildir. Bu anlamda, Türkiye, İsrail ve Rusya'nın çıkar birliği vardır. Özellikle uluslararası politikada güçler dengesinin yeniden oluşturulmasında ve özde Ortadoğu'da ulus devletlerin yeniden yapılanmasında bu ittifak aralarındaki kimi çelişkilere karşın uzlaşabilmişlerdir.

Rusya, daha başından beri Rus jetinin vurulmasını ABD ve NATO'nun bir provokasyonu olarak değerlendirmiştir. Saldırının İncirlik Üssü'nden planlanıp uygulandığı, Türk jetleri ile Rus jeti arasındaki telsiz bağlantısının ABD tarafından İncirlik'ten kesildiğini duyurmuştur.

Darbeleri ve Diktatörlüğü Durdurmak İçin...(1. sayfadan devam)

Alman basınının kaynaklarına göre de Suudi Arabistan jetleri düşen Rus jetinin personelinin yerde vurma görevini yerine getirmişlerdir.

DARBEYİ HAZIRLAYAN NEDENLER

Darbe, Türkiye'nin yaşadığı siyasal ve ekonomik sorunların burjuvazi açısından çözümüne yöneliktir. Ülkenin yaşadığı siyasal ve ekonomik sorunlar darbeyi hazırlayan nedenlerdir. "Tek Devlet, Tek Millet, Tek Bayrak" söylemi ile ifadesini bulan milliyetçi, kafatasçı irade, "Tek Mezhep" pratiği ile Türk-İslam Sentezi doktrini ile bu süreci yürütmüştür. ABD ve NATO ile bölgede yaşanan çıkar çelişkileri ve Türk dış politikasının iflası, AKP-Saray rejimi açısından dış politika alanında bunalımın ve çıkmazın sebebi oldu.

Rusya, Türkiye ve İsrail, "barışma" sürecinde henüz kamuoyuna açıklanmayan ABD ve AB'yi rahatsız eden önemli bir anlaşmaya imza atmışlar, İsrail, Suriye, Rusya ve Azerbaycan gazının Kıbrıs işgal bölgesi sınırlarında oluşturulacak bir merkezde toplanarak Avrupa ülkelerine dağıtılacağına dair süreci başlatmışlardır.

Uluslararası ilişkiler alanında, emperyalistler arası çelişkiler bu sonuçları doğururken, bölge ve iç politika alanında Türkiye, Kürdistan politikaları konusunda etkilenmeye çalışılmaktadır. Dört parçalı Kürdistan'ın bölgede sahip olduğu stratejik konum göz önüne alınarak Türkiye'nin ikna edilme süreci yürütmektedir. Bunun sonucunda Suriye'nin yeniden yapılanmasında Federe bir Kürdistan'ın oluşması ile Türkiye Kürdistan'ında ve Türkiye'nin genelinde Kürt halkının siyasal, sosyal, kültürel haklarının tanınması ve bu yolla Kürt sorununun "yumuşatılması" hedeflenmektedir.

7 Haziran darbesini gerçekleştirecek kadar seçmen iradesini hiçe sayan bir rejimin bu alanlarda isteyerek adım atması beklenemez. Özellikle Ortadoğu politikaları ve Kürt sorununa yaklaşım konusunda yapmak zorunda kalacakları manevralar, bu iki sahada yaşadıkları hezimetin ve kayıpların sonucudur. Kürt Özgürlük ve Ulusal Kurtuluş Hareketi Kuzey ve Batı Kürdistan'da yükselttiği direniş ve Kürt halkının topyekün desteği ile TSK'ya ağır yenilgiler yaşatmıştır, AKP-Saray Rejiminin planlarını geçersiz kılmıştır.

15 Temmuz darbe girişiminde aktif görev alan komutanların Kürt halkına karşı vahşi imha savaşının faileri olması bir tesadüf değildir. Kürt halkının direnişi TSK ve devletin diğer kademelerinde ciddi ve ayrımsal sorunlar oluşmasına sebep olmuştur. Ancak bu tablo, asıl karar vericilerin suçlarını hafifletmemektedir. Darbeciler ile karşı darbecileri birleştiren ortak niteliklerden biri bu olgudur.

DARBENİN GÜÇLERİ

AKP-Saray Rejimi şimdi sorumluluğunu

kendisinin taşıdığı bu siyasal krizden çıkış yolu olarak bir yandan Ergenekoncu güçler ile ittifak halinde diğer güçleri darbe ile temizleme hareketine girişmiş, diğer yandan ise MHP ve CHP'yi yanına alarak, onların bugüne kadarki tüm söylemlerini etkisiz kılarak bir "Milli Mutabakat İradesi" yaratma planını devreye sokmuştur. Bu iradenin aynı zamanda hükümet alanında bir koalisyon yaratıp yaratmayacağı önümüzdeki yakın süreçte netleşecektir.

Dolayısıyla, MHP ve CHP, devlet yapısının bileşenleri olarak bu plana dahil edilmişlerdir. Daha önce özellikle Kürt ulusal sorunu konusunda her zaman son kertede bir araya gelen bu güçler, şimdi devletin bileşenleri olarak daha "işlevli" bir siyasi mutabakat oluşturma yoluna girmişlerdir.

AKP'nin "mağdur edebiyatı" ile demokrasi havarisini kesilmesi, CHP'nin "ulusal çıkarları korumak" adı altında AKP-Saray Rejiminin uygulamalarına çanak tutması, MHP içindeki muhalefetin bir anda sesinin kesilmesi ve otoriter milliyetçi söylemlerini artırması bu işbirliğinde üstlenilen roller ile ilgilidir. Bütün bu olgular gerçek ortak darbe girişimi sürecini gizleme amaçlıdır. İşbirlikçi tekeller burjuvazi, devlet bürokrasisi ve ordunun generallerinden oluşan oligarşik dikta görev başındadır. AKP, MHP ve CHP de çıkarlarını temsil ettikleri burjuvazinin siyasal alandaki aktörleri olarak rollerini oynamaktadırlar.

Buradan önemli bir çıkarılma yapmak gerekiyor. Kapitalist-Emperyalist Sistemin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal kriz, uluslararası alanda savaş yöntemleri ile istenen sonuçların elde edilememesi, bütün kapitalist sistem ülkelerinde ulus devletlerin yeniden yapılandırılmasını ve bunun da gerici bir nitelikte uygulanmasını gündeme getirmiştir. Fransa ve Almanya'da ilan edilen OHAL'ler, ABD'de Başkanlık seçimlerinden sonra beklenen otoriterleşme, Türkiye'deki "darbe girişimi" ve gerçek darbe sonucu getirilen OHAL, bu kurgunun öğeleridir. Devletin tüm kurucu ve taşıyıcı sınıfsal ve siyasal güçleri bu sürecin unsurları olarak bu kurguda yer alacaklardır.

DEVİRİMCİ GÜÇLERİN GÖREVİ

Devrimci güçler, darbe girişimi, gerçekleşen asıl darbe, faşizan diktatörlük arasında bir tercih yapma durumunda değillerdir. Devrimcilerin görevi, çıkarları darbecilerin bu diktatörlüğü ile çelişen

tüm halk kesimlerinin birliği temelinde mücadeleyi yükseltmektir. Halkların dini ve milli hassasiyetlerini burjuvazinin amaçları için kullanan bu iktidarın ve onu destekleyen koalisyonun gerçek yüzünü açığa çıkarmaktır.

Alevi vatandaşlara CHP'nin, dini hassasiyete sahip dürüst vatandaşlara AKP'nin, milliyetçi hassasiyeti olan vatandaşlara MHP'nin uyguladığı taktikleri açıklamaktır. Bu temelde AKP-Saray Rejiminin ve onu ayakta tutan koalisyonun yıkılması

için tüm halk güçlerini, başta işçi sınıfı ve yoksul emekçi halklar olmak üzere ama aynı zamanda büyük burjuvazi ile çıkarları çelişen orta ve küçük burjuvaziyi bir araya getirmektedir. Gerici, faşizan, diktatorial iktidarın kitle tabanını pekiştirip, genişlemesini engellemektir.

Yürüyen darbe süreci ile rejimin sınıfsal yapısında olumluya yönelik hiç bir değişiklik olmadığı gibi, gericileşme yönünde olumsuz gelişmeler sürece damgasını vurmaktadır. Avrasya işbirliğine yansımaları da onların demokratikleşmesini sağlamayacaktır. Tam tersine ihtiyaçları olan otoriterleşmeyi güçlendirecektir. Kitlelerin bu tür ham hayaller ile kandırılmasına izin verilmemelidir.

Tarihteki diktatörlük ve faşizm deneyleri bize, sosyal-demokratların hiç bir zaman işçi sınıfı ve ezilen halk yığınları yanında yer almadığını ispat etmiştir. Almanya'da Hitler'e iktidarı sosyal-demokratlar altın tepside sunmuş, komünistleri sırtlarından hançerlemişlerdir. Almanya Komünist Partisi KPD liderleri Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg sosyal-demokrat içişleri bakanı tarafından katledilmişlerdir, aynen partimizin kurucuları Mustafa Suphi ve yoldaşları Kemalist burjuva Ankara Hükümeti tarafından katledildiği gibi.

CHP, bugün yaşadığımız tüm siyasal müsibetlerin tek sorumlusu olarak, Mustafa Suphilerin katli, Alevi katliamları, Rum halkına karşı uygulanan baskılar, Ermeni ve Süryani halklarına karşı işlenen soykırımın kabulü, Kürt halkının inkarı ve yok edilmeye çalışılması, işçi sınıfının her başkaldırı girişiminin bastırılması, 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinde üstlendikleri uğursuz roller ile yüzleşmeden, bunların resmi özeleştirisini yapmadan Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve temsil ettiği Türkiye tekelleri burjuvazisine karşı muhalefet hareketi içinde yer alma hakkına sahip değildir ve olamaz. CHP ancak muhalafeti bölmek, frenlemek ve burjuvazinin çıkarları temelinde yanlış yönlendirme görevini yerine getirebilir.

Eğer CHP, bu konularda özeleştirilerek yaklaşımlar geliştirirse ve pratikte HDP/HDK güçleri, HE, BHH, HC ile, diğer demokratik oda, sendika ve kuruluşlar ile ortak toplantılar neticesinde, yürüyen fiili darbeye, OHAL'e karşı kesin tavır alır, demokratik bir anayasa, Kürt halkına yönelik vahşi imha savaşının sonuçlanması, NATO'dan çıkılması ve ABD ile tüm askeri anlaşmaların iptali konusunda politika belirlerse, CHP'de değişiklikler oluyor demektir. AKP-Saray Rejiminin pankart ve dekorlarının gölgesinde, "Hakimiyet Milletindir" belgisi altında düzenlenecek yığinsal mitingler yerine, devrimci-demokratik güçler ile birlikte mitingler düzenlemeyi kabul ederse bizim yaklaşımımız da farklılaşır. Değilse, 24 Temmuz Taksim "Hakimiyet Milletindir" mitingini düzenlemeyi bilen bir CHP, neden bu kitleyi 10 Ekim 2015 Ankara Katliamı için protesto mitingine davet etmedi veya Kürt illeri yakılıp yıkılırken, sivil halk katliamlara maruz kalırken

Darbeleri ve Diktatörlüğü Durdurmak İçin...(2. sayfadan devam)

nerede idi, veya Bursa Otomotiv Direnişinde neden böyle bir miting çağrısı yapmadı veya en önemlisi 24 Temmuz'da miting çağrısı yaptığı 1 Mayıs alanına neden aynı kitleyi 1 Mayıs 2014, 2015 veya 2016'da çağırmadı. CHP'nin bu ilkesel devletçi yaklaşımı değişmediği sürece devrimci, demokratik, sosyalist güçlerin muhatabı olamaz. Sosyalistler ve komünistler bu oyuna müsaade etmemelidir. Devrimciler, Sosyalistler ve Komünistler, CHP tabanındaki işçi, emekçi, Alevi seçmene, aynı AKP tabanındaki işçi, emekçi ve dürüst dini hassasiyetleri olan seçmene yaklaştığı gibi yaklaşmalı, bu seçmen kitesini burjuvazinin etkisinden kurtarmalıdır.

MÜCADELE HEDEFLERİMİZ

Barış ve Demokrasi İçin Birlik belgisi altında tüm devrimci ve demokratik güçlerin bir araya gelmesinin nesnel koşulları vardır. Öznel koşullar eksiktir. Devrimci güçlerin yığınlar içinde örgütlülüğü yetersizdir. Ancak böylesi dönemlerde, en geniş kesimlerin hem yerel hem de merkezi düzeyde bir araya gelebilmelerinin koşullarını sağlamak mümkündür. Yerelerde Demokrasi Meclisleri ve ülke çapında merkezi Demokrasi Konseyi; işyerlerinde, fabrika, atölye, tersane, maden, inşaat ve organize sanayii bölgelerinde, İşçi Grupları ve İşçi Komiteleri, Sanayii Bölgelerinde İşçi Meclisleri ve ülke çapında İşçi Konseyi yapılması sağlanmalı, bu grupların, komitelerin, meclislerin ve konseyin yerel ve ülke çapındaki Demokrasi Meclisleri'nde bileşen olarak rol almaları sağlanmalıdır. İşçi grupları, komite ve meclisleri sendikalara alternatif değil, işçilerin sorunlarının sendikalar bünyesine taşınması, ele alınması ve çözümü konusunda aşağıdan yukarıya baskı mekanizması oluşturmak ve

geniş işçi emekçi yığınları sendikal mücadeleye kazanmak için kurulmalıdır.

Birleşik demokratik mücadele ortak istemler temelinde geliştirilmeli, yerel meclisler bu istemleri en geniş yığınlar içinde, işçi meclisleri en geniş işçi-emekçi kesimler arasında yaygınlaştırmalı, bu istemler temelinde halkın kendi demokratik örgütlenmesini yaratmalıdır.

Darbeler Ve Darbeleri Devlet Kademelerine Yerleştirenler Birlikte Yargılanmalıdır!

OHAL Hemen Kaldırılmalıdır!

Halkın Vergileriyle Biriken Devlet Olanaklarını Hırsızlık Ve Yolsuzluk İle Kullanılan İfşa Edilmeli Ve Yargılanmalıdır!

HDP Üyesi Vekillerin Dokunulmazlıkları Derhal İade Edilmeli, Meclisteki Tüm Vekillerin Dokunulmazlıkları Ayrısız, Şartsız ve Sınırsız Olarak Kaldırılmalıdır!

Kürt Halkına Yönelik Vahşi İmha Savaşı Durdurulmalı, Kürt Halkının Siyasal, Kültürel, Demokratik Hakları Anayasal Çerçeve Tanınmalıdır!

Torba Yasalar İle Bağıtlanan Tüm İşçi Ve Emekçi Düşmanı Yasalar İptal Edilmeli, Kazanılmış Tüm Haklar İade Edilmelidir!

Demokratik Yeni Bir Anayasa Tüm Muhalif Güçlerin Katkısı İle Hazırlanmalıdır!

Sınıfsal, Sosyal, Dinsel, Etnik Eşitlik Temelinde Yeni Bir Kurucu Meclis Oluşturulmalıdır!

Ortadoğu'da Barış Egemen Kılacak Ve Tüm Komşularımızla İyi İlişkiler Sağlayacak Bir Dış Politika Geliştirilmelidir!

Darbeler, Diktatörlükler Ve Savaşların Müsebbibi NATO'dan Derhal Çıkılmalı, ABD Ve AB İle Bağıtlanan Tüm İkili Askeri Anlaşmalar Tek Taraflı İptal Edilmelidir!

Yeni Sömürgeci AB Sürecine Tek Taraflı Olarak Son Verilmelidir!

Darbeler Hariç, Genel Siyasi Af Uygulanmalı, Daha Önce Beraat Ettirilen Darbeler Yeniden Yargılanmalıdır!

Gerici Eğitim Sistemi Yeniden Demokratik Olarak Yapılandırılmalıdır!

Cemveleri İbadethane Olarak Resmîyet Kazanmalı, Tüm Mezheplerin İbadethaneleri Kendi Üyeleri Tarafından Finanse Edilmeli, Diyanet İşleri Başkanlığı Kaldırılmalıdır!

Tek Bir Sendikal Konfederasyon Ve Her İşkolunda Tek Sendika Yasalaşmalıdır!

Tarım, Köy Ve Hayvancılık Kooperatifleri Geliştirilmeli Tarım Ve Hayvancılık Sanayii Kompleksleri Desteklenmelidir!

Tüm Sağlık Hizmetleri Ve İlaç Alımları Ücretsiz Olmalıdır! Özel Hastahaneler SGK İle Anlaşmalı Hiç Bir Ek Ücret Talep Etmeden Hizmet Vermelidir!

Yüksek Öğrenim Dahil Tüm Öğrenim Kurumları Ve Yurtlar Ücretsiz Olmalı, Özel Okul, Üniversite Ve Yurtlar Devletleştirilmelidir!

Türkiye İhracata Dayalı Bir Ekonomik Kalkınma Modeline Geçmeli, Temel Sanayii Kurumları Toplumsallaştırılmalı Ve Stratejik Önemde Olanlar Devletleştirilmelidir!

Türkiye Komünist Partisi, tüm örgüt, üye ve çevresi ile, Türkiye ve Kürdistan'ın en geniş Barış ve Demokrasi güçlerinin asgari müştereklerde birleşerek yükseltecekleri mücadelede, diğer devrimci güçler ile görevlerini yerine getirmek için seferberlik ilan etmiştir. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana ulus devletin şekillenmesinde belirleyici rol oynayan darbeler tarihini ve yaşadığımız darbe sürecini el birliği ile bir daha geri gelmemek üzere toplumsal yaşamımızdan çıkarmalıyız.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

25 Temmuz 2016

Zorunlu Bir Açıklama ve Uyarı...(1. sayfadan devam)

değerlendirilmeden hiç bir açıklama yayınlaması beklenemez. Bu konularda açıklama yapmak için ise partimizin bilgi kaynaklarından akan bilgilerin toplanıp değerlendirilmesi temeldir. Burjuva basını, sosyal medya kaynakları tek başına partimizin tutumunu belirlemeye yönelik kanallar olamazlar. Kuşkusuz ki bu kaynaklar da değerlendirilir, ancak tek başına yeterli değildir.

Komünist basın yaptığı tahlillerden, yayınladığı yazılardan sorumludur. İşçi sınıfının tarihsel misyonunu yerine getirmek için verdiğimiz mücadele ciddi, somut, sorumlu ve doğruya en yakın içerikte olmak durumundadır. Komünist basın bazı zamanlarda ise düşmanın konum alışına,

örgütünün korumaya ve kendi taktiklerini yaşama geçirme amacıyla bildiği her şeyi yazıya dökmez, bilmedikleri konusunda ise ahkam kesmez. Kimi konularda sadece parti örgütlerini, yoldaşlarını ve sempatanlarını bilgilendirir.

Yoldaş ve sempatanlarımız, geçtiğimiz bu süreçte ve daha karmaşık süreçlerin beklenmesi gereken bu dönemde, Facebook, Whatsapp, Twitter v.b. sosyal medya araçlarını mücadelemize zarar vermeyecek ve çalışmalarımızın kesintiye uğramasını güven altına alacak sorumlulukta kullanmaya özen göstermelidirler. Telefon görüşmeleri kısıtlanmalı, sadece VPN ve web üzerinden zorunlu görüşmeler gerçekleştirilmelidir. Telefon, mobil telefon, SMS, elektronik posta

v.b. araçlar kesinlikle örgütsel konuların mütaalasında kullanılmamalıdır. Unutulmamalıdır ki partimiz açısından belirleyici olan örgütün sürekliliği ve mücadele yeteneğini koruma sanatıdır. Ancak işleyişi kesintiye uğramadan süren bir örgüt, sınıf mücadelesinde yerine getirmesi gereken öncülük görevlerini gerçek yaşamda yerine getirebilir.

Tüm organ, örgüt, yoldaş ve sempatanlarımız bu açıklamamızın gereklerine hassasiyetle uymak durumundadırlar.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi Sekreterliği

19 Temmuz 2016

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 16 Temmuz 2016 Tarihli Açıklaması

Çözüm Darbelerde Değil, Devrimci Ayaklanmadadır !

Türkiye, 15 Temmuz 2016 tarihinde olağanüstü bir gün yaşamıştır. "Yurtta Sulh Konseyi" imzasıyla yayınlanan bildiriye özellikle Cumhurbaşkanı ve Hükümet Yetkililerinin "gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içerisinde oldukları" tespiti yapılmış, hedefe konulan kurum ve kişiler yolsuzluk, hırsızlık ile suçlanmış, hukukun ayaklar altına alındığı, kuvvetler ayrılığının ortadan kaldırıldığı, ülkenin içeride ve dışarıda itibarının yok edildiği, din, mezhep ve etnik çatışmaların kızıştırıldığı tespit edilmiş, "Hiçbir ayırım yapılmaksızın tüm vatandaşlarımızın ifade özgürlüğü, mülkiyet hakkı, evrensel temel hak ve hürriyeti yurtta sulh konseyinin teminatı altındadır. Yurtta Sulh Konseyi üniter devlet yapısı içinde dil, din, etnik köken ayırımı yapmaksızın toplumun tüm kesimlerini kapsayacak bir anayasa hazırlanmasını en kısa zamanda sağlayacaktır. Çağdaş, demokratik, sosyal, laik hukuk ilkelerine dayalı anayasal düzen tesis edilene kadar Yurtta Sulh Konseyi ulusumuz adına her türlü tedbiri alacaktır" denilmiştir. İlk bakışta ülkedeki geniş bir kesimin düşüncelerini ifade ediyor gibi gözüken bildirin içerdiği, geniş halk yığınlarının desteğini almayan bir girişim olarak kalmıştır. İşçi sınıfı ve emekçi halklardan kopuk hiç bir girişim sonuç almaya muktedir olamaz.

Gerçek Bir Darbe Girişimi mi?

Yukarıdaki objektif tespiti yaptıktan sonra bu "darbecilerin" kim olduklarına bakmak gerekmektedir. "Darbecilerin" niteliği nedir? Kimdirler? Bu soruların yanıtını vermek şu aşamada mümkün değildir. Yayınladıkları bildiriye Kemalîst söylem dışında bir ipucu vermiyorlar. "Darbe" girişimi sürecinde herhangi bir televizyon kanalına çıkıp açıklama yapmamışlardır. Bu nedenle bu "darbeciler" şaibelidir.

"Darbecilerin" bir siyasi desteği oluşmamıştır. Ne içeriden, ne de dışarıdan böyle bir emare yoktur.

Tabii ki, darbelerin doğası gereği, arkasındaki güçler gizli kalabilirler. Ancak bu girişimde bunun dahi olduğu tartışmalıdır.

Gerçek bir darbe süreci, sadece iki köprünün tek yönünün birkaç asker tarafından tutulması, Atatürk Havalimanı'nın nizamiyesinin zırhlı araçla kapatılması ve kimi yerlerde tank ve zırhlı araçlarla tur atmakla yürütülemez. Cumhurbaşkanlığı Sarayını, Başbakanlığı, Meclisi, MİT, KGM, TİB, TRT, Türksat, Havalimanlarının tümü, illerin giriş çıkışlarını, uluslararası sınırları, limanları, garları kontrol altına alıp el koymayan bir darbe süreci bugüne kadar görülmemiştir.

CNN Türk binasının işgali tam anlamıyla bir senaryodur. Beş tane 18 yaşında erin tek başına, organize olmadan bu kadar önemli bir merkeze girmesi ciddi bir girişim olarak nitelendirilemez. CNN Türk için böyle bir girişimde bulunulurken TRT stüdyolarından çekilmeleri nasıl açıklanacaktır.

Atatürk Havalimanındaki zırhlı aracın ve 20 ila 30 arasındaki askerin bir anda çekilmesini anlayan var mıdır?

Bütün bu emareler, ve TBMM'deki Başbakanlık makamının Başbakan orada değilken bombalanması, Erdoğan'ın tatil yaptığı söylenen Marmaris'teki Köşkün kendisi oradan ayrıldıktan sonra saldırıya uğraması, "darbeciler" F-16 jetleri ve Skorsky helikopterleri ile İstanbul semalarında dolaşırken Erdoğan'ın uçak ile Dalaman'dan İstanbul'a gelmesi nasıl yorumlanabilir.

Buradan iki sonuç çıkar: Birincisi; bir avuç "idealist" subayın darbe planları birileri tarafından "desteklenerek" onlara hız verilmiş, diğer yandan da önlemleri alınarak kontrollü bir "darbe senaryosu" uygulanmıştır. Veya, ikincisi; Daha organize ve planlı olarak, daha fazla sayıda yüksek rütbeli subayın içinde olduğu darbe komitesi, "kontrollü" olarak hazırlıklarını yapmaya bırakılmış, son anda önemli noktalarda görev üstlenen darbe komitesi üyesi subaylar, "plan" gereği, darbe sürecinden çekilmiştir. Dolayısıyla Ankara'da iktidarın merkezleri kontrol altına alınmamıştır. Her iki durumda da AKP-Saray Rejiminin oynadığı rol saklanamaz biçimde sırtıtmaktadır.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bu derece hazırlıklı olarak cami hoparlörlerinden halka çağrı yapması, Osmanlı dönemindeki gibi cami minarelerinden selalar okunması, Trabzon, Konya, İstanbul, Diyarbakır gibi illerde, AKP İl Binalarından, henüz köprüler kapatılmışken Erdoğan fotoğrafı ve darbeye karşı sloganlar içeren pankartlar asılması belirli bir istihbaratın dışı yansımasıdır.

CB Erdoğan ve BB Yıldırım ile kimi bakanların "darbe" gecesi çeşitli TV kanallarında konuşurken "bu süreç yeni ve güçlü bir dönemin başlangıcının işaretidir", "böylelikle TSK içindeki tüm hain unsurlar tespit edilebilmiştir" türü açıklamalar, kendilerini ele vermektense başka bir manaya gelmemektedir.

Biz bu tespitimizle, "darbe" girişiminin doğrudan Saray tarafından tezgahlandığını değil, hazırlıksız ve zamansız darbe girişiminde bulunan TSK mensuplarının planlarının içine girilerek manipüle edilip kendi amaçları doğrultusunda

yönlendirildiklerini belirtiyoruz. Bu sebepten dolayı da darbe girişiminin tüm eylemleri engellenememiş olması mümkündür.

"Darbe" Sürecini Hazırlayan Koşullar

AKP-Saray Rejiminin 7 Haziran 2015'ten sonra başlattığı gergin süreç, terör ve saldırıları körükleyerek barış ve demokrasi güçlerini sindirmeye çalışması; 1 Kasım 2015 Darbesi ile geliştirdiği siyasi istikrarsızlık, bu çerçevede Kürt halkına karşı giriştiği imha savaşı ve olası bir sınıf hareketini baştan engellemek için, işçi sınıfının tüm ekonomik sosyal eylemlerini zora dayalı yöntemlerle bastırması; halkların kardeşliğini savunan, işçi sınıfı üzerindeki sömürünün kaldırılması yönünde sesini yükselten, akademisyen, gazeteci, aydın, tüm barış ve demokrasi güçleri bileşenlerine amansız bir baskı uygulaması ülkede burjuva demokrasinin son kırıntılarını da ortadan kaldırmıştır.

AKP-Saray Rejimi kendi zayıflığını baskı ve terörü körükleyerek dengelemeye çalışmıştır. Partimiz, henüz 7 Haziran 2015 seçimlerinin arefesinde bu seçimlerin ülkenin geleceği açısından çok büyük önem taşıdığını irdelemiş, ya barış ve demokrasi güçlerinin gelişeceği ve etkinliğini artıracakları bir gelişme olacağı, ya da AKP rejimi ve Erdoğan'ın diktatörlüğünü kurumsallaştıracaklarını tespit etmişti.

Bu anlamda yaşanan bu gelişmeler şaşırtıcı değildir.

Muhalafetin dağınıklığı ve etkisizliği, Parlamentoda HDP dışındaki muhalif partilerin özellikle Kürt ulusal sorununun çözümsüzlüğü konusunda AKP ile aynı doğrultuda, "devlet aklı" ile davranmaları, körüklenen milliyetçilik ve dini duyguların istismarı, ülkede bu koşulların oluşmasına hizmet etmiştir.

AKP, toplum nezdinde yitirmeye başladığı meşruiyetini yeniden kazanmak, yolsuzluk, devlet kaynaklarının talanı ve hırsızlık gibi toplumun geniş kesimlerinin tepkisini çeken uygulamalarının üstünü örtmek için yeni taktik yaklaşımlar geliştirme arayışındaydı.

Erdoğan'ın 17-25 Aralık Yolsuzluk Sürecinin kendisi ve çevresi açısından yaratacağı ağır cezai sorumlulukları ortadan kaldırmak ve iktidarını korumak için TSK içindeki ve dışındaki Ergenekoncu güçlerle giriştiği uzlaşma ve ittifak bu koşulların oluşmasında önemli bir rol oynamıştır.

AKP-Saray Rejimi ve Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürt halkına yönelik imha hareketini umduğu biçimde geliştirememesi, Kürt Özgürlük Hareketi ile Türkiye Devrimci

Çözüm Darbelerde Değil, Devrimci Ayaklanmadadır... (4. sayfadan devam)

Güçleri'nin direnişlerinin devlet açısından beklenmedik ağır sonuçlar yaratması bu süreci tetiklemiştir.

"Darbe" Girişimi Karşısında Tavrımız

Partimiz darbe ile diktatörlük seçenekleri arasında seçim yapmak gibi bir yaklaşıma sahip olamaz. Türkiye Komünist Partisi, bu ülkede savaşın, sömürünün olmadığı, halkların kardeşliğinin ve sosyalizmin egemen olduğu, işçi sınıfı öncülüğünde bir iktidarın oluşturulması için mücadele ediyor.

Bugün AKP-Saray rejimine karşı en geniş barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçlerinin birlikteliğini sağlamak, ilk aşamada AKP-Saray iktidarına son vermek en acil görevimizdir.

Türkiye devrimci güçlerinin ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin ilk defa ayrımsız ve bir bütün olarak darbe karşıtı tavrı almaları selamlanacak bir gelişmedir. AKP-Saray

iktidarı bu "darbe" senaryosuna yol vererek, istikrarsız gelişimine, kaybettiği meşruiyetine çözüm bulmaya çalışmıştır.

Amacı bu süreci kendisini "demokrasi havarisi" ilan ederek ve gerek dış politikada, gerekse iç politikada ve ekonomide yaptığı yanlışları ve işlediği suçları unutturmak, iktidarını güçlendirecek bir strateji geliştirmektir. Toplumun kafasından bazı yaşanmışlıkları silmek için, güncel dil ile nitelerek "resetleyerek" diktatörlüğünü daha da kurumsallaştırmak ve pekiştirmek istemektedir. Bu yolla devletin tepesinde kalıcı bir ittifak yaratarak Türk-İslam Sentezi düşüncesinin toplumsal tabanını pekiştirmeyi hedefliyor.

İşbirlikçi tekelci sermaye ve emperyalist merkezler "seçimle işbaşına gelen" Cumhurbaşkanı ve AKP hükümetine olan desteklerini bu vesile ile bir kez daha yinelemişlerdir. Dolayısıyla, mücadelemiz anti-faşist, anti-kapitalist ve anti-emperyalist

nitelikte gelişmelidir. Türkiye ve Kürdistan'ın tüm barış ve demokrasi güçlerinin birliği temelinde oluşturulacak güçlü bir alternatif, işçi sınıfı, emekçi halklar ve toplumun tüm demokratik potansiyellerini harmanlayacak bir iktidar seçeneği yaratabilir. Bu mücadelede işçi sınıfının oynayacağı politik rol gelişmenin de rotasını belirleyecektir. Yaşanan bu "darbe" girişimi pratiğini doğru değerlendirmek, ertelemekten gerekli adımları atmak en başta Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin en önemli görevidir. Umutsuzluk tohumları ekenlere karşı, işçi sınıfı ve emekçi halkların yığınsal mücadelesinin bir ayaklanmaya dönüştüğünde yenilemez olacağını ve kontrollü bir darbe girişimi ile karşılaştırılmayacağını yaşamda kanıtlayacağız.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

16 Temmuz 2016

Leninizm'in Temelleri Üzerine (4) Sverdlov Üniversitesi'nde Verilen Konferanslar Nisan 1924

(Önceki sayıdan devam)

IV. PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

Bu konuda üç temel sorunu ele alıyorum:

- proleter devrimin aleti olarak proletarya diktatörlüğü;
- burjuvazi üzerinde proletaryanın egemenliği olarak proletarya diktatörlüğü;
- proletarya diktatörlüğünün devlet biçimi olarak Sovyet iktidarı

1) Proleter Devrimin Aleti Olarak Proletarya Diktatörlüğü

Proletarya diktatörlüğü sorunu, herşeyden önce proleter devrimin temel içeriği sorunudur. Proleter devrim, bu devrimin hareketi, kapsamı ve başarıları ancak proletarya diktatörlüğü ile ete-kemiğe bürünür. Proletarya diktatörlüğü, proleter devrimin aleti, organı, onun en önemli üssüdür; birinci olarak, devrilen sömürücülerin direnişini bastırmak ve kendi kazanımlarını sağlamlaştırmak, ikinci olarak proleter devrimi sonuna dek götürmek, devrimi sosyalizmin tam zaferine kadar götürmek için oluşturulmuştur. Devrim, proletarya diktatörlüğü olmaksızın da, burjuvaziyi yenebilir ve onun iktidarını devirebilir. Ama devrim, gelişmesinin belli bir aşamasında, en önemli dayanağı olarak proletarya diktatörlüğü biçiminde özel bir organ yaratmazsa, burjuvazinin direncini kıramaz, zaferi koruyamaz ve sosyalizmin kesin zaferine doğru ilerleyemez.

"Her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur" (Lenin). Bu, iktidarı almakla, iktidarı ele geçirmekle meselenin hallolduğu anlamına mı gelir? Hayır, kesinlikle değil. İktidarın ele geçirilmesi, yalnızca başlangıçtır. Bir ülkede devrilmiş olan burjuvazi, birçok nedenden ötürü, uzun bir zaman, kendisini devirmiş olan proletaryadan daha güçlü kalır. Bundan dolayı, en önemli şey, iktidarı korumak, sağlamlaştırmak, yenilmez hale getirmektir. Bu hedefe varmak için ne gereklidir? Bunun için en azından, "**zaferin ertesini günü**" proletarya diktatörlüğünün önünde duran **üç ana görevi** yerine getirmek gereklidir:

a) Devrim tarafından devrilmiş ve mülksüzleştirilmiş olan büyük toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin direnişini kırmak, onların sermayenin iktidarını yeniden kurma girişimlerini başarısızlığa uğratmak;

b) Tüm emekçileri proletaryanın

çevresinde birleştirecek şekilde inşayı örgütlendirmek ve bu çalışmayı sınıfların tasfiyesini, ortadan kaldırılmasını hazırlayacak yönde yürütmek;

c) Devrimi silahlandırmak, dış düşmanlara karşı mücadele amacıyla, emperyalizme karşı mücadele amacıyla devrim ordusunu örgütlemek.

Proletarya diktatörlüğü, bu görevleri yerine getirmek, bu görevlerin üstesinden gelmek için gereklidir.

"Kapitalizmden komünizme geçiş", der **Lenin**, "tüm bir tarihsel dönemi kapsar. Bu dönem kapanmadığı müddetçe, sömürücüler kaçınılmaz olarak bir restorasyon umudu beslerler, ve bu umut, restorasyon denemelerine dönüşür. İlk ciddi yenilgiden sonra, yenilgiyi hiç beklemeyen ve buna inanmayan, böyle bir düşünceye izin bile vermeyen sömürücüler, yoksun bırakıldıkları

Leninizm'in Temelleri Üzerine (4)...(5. sayfadan devam)

'cenneti yeniden elde etmek için, geçmişte o kadar tatlı bir hayat süren ve şimdi 'aşağılık ayaktakımı' tarafından yıkıma ve sefalete (ya da 'sıradan' işlere...) mahkûm edilen aileleri için, on kat enerji ile, şiddetli bir tutkuyla, yüz kat artmış bir kinle, savaşa atılırlar. Ve kapitalist sömürücüleri, ardları sıra, küçük burjuvazinin büyük kitlesi izler; o küçük burjuvazi ki, bütün ülkelerde onlarca yıllık tarihsel deneyimlerin tanık olduğu gibi, yalpalalar ve bocalar, gün olur, proletaryayı izler, gün olur, devrimin güçlüklerinden korkar, işçilerin ilk yenilgisinden ya da yarım yenilgisinden paniğe kapılır, sınırları bozulur, oradan oraya koşuşturur, ağlamaklı olur, bir kamptan ötekine geçer" (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 23, s. 452-453, Rusça).

Burjuvazinin restorasyon denemelerine girişmek için nedenleri vardır, çünkü o, devrilmesinden sonra hâlâ uzun bir süre, kendisini deviren proletaryadan daha güçlü olarak kalır.

"Eğer sömürücüler yalnızca bir tek ülkede yenilgiye uğratıldıysa", der Lenin, "ve bu doğal olarak tipik durumdur, çünkü bir dizi ülkede eşzamanlı bir devrim ender bir rastlantıdır, hâlâ onlar sömürülenlerden daha güçlü olarak kalırlar" (aynı yerde, s. 452, Rusça).

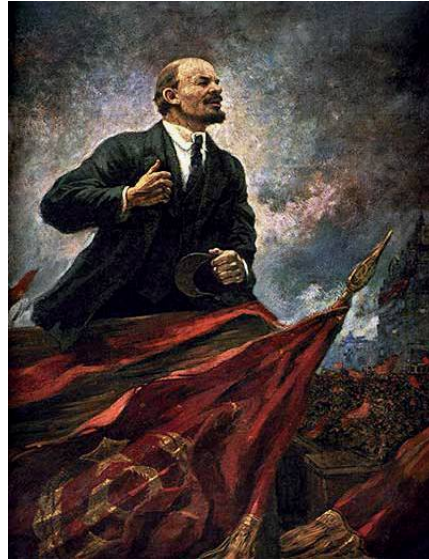
Devrilmiş burjuvazinin gücü nerede yatmaktadır?

Birincisi, "uluslararası sermayenin gücünde, burjuvazinin uluslararası bağlantılarının güç ve sağlamlığında" (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 57. s. 75, Rusça)

İkincisi, "devrimden sonra uzun bir süre sömürücülerin kaçınılmaz olarak bir dizi muazzam gerçek avantajları ellerinde bulundurmasında; hâlâ paraları vardır (paranın derhal ortadan kaldırılması mümkün değildir), bir miktar, çoğu zaman önemli miktarda taşınabilir servet, ilişkiler, örgüt ve yönetme alışkanlıkları, yönetmenin tüm sırlarının (âdetler, yöntemler, araçlar ve olanaklar) bilgisi ellerinde kalır, daha yüksek eğitime sahiptirler, (burjuva tarzda yaşayan ve düşünen) yüksek teknik personelle yakın ilişki içindedirler, askerlik sanatında karşılaştırılmayacak derecede büyük deneyimleri vardır (bu çok önemlidir) ve saire, ve saire." (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 23, s. 451-452, Rusça).

Üçüncüsü, "alışkanlığın gücünde, küçük üretimin kuvvetinde. Çünkü ne yazık ki dünyada hâlâ çok, pek çok küçük üretim vardır; küçük üretim ise sürekli olarak, her gün, her saat, kendiliğinden ve kitlesel çapta kapitalizmi ve burjuvaziyi doğurur"..., çünkü "sınıfları ortadan kaldırmak yalnızca büyük toprak sahiplerini ve kapitalistleri sürüp atmak

demek değildir biz bunu görece kolay bir şekilde yaptık, bu aynı zamanda küçük meta üreticilerini de ortadan kaldırmak demektir, ama bunlar sürülüp atılmazlar, ya da ezilemezler; bunlarla geçinmesini bilmek zorundayız, bunlar ancak çok uzun, yavaş özenli bir örgütlenme çalışmasıyla yeniden kalba dökülebilir ve yeniden eğitilebilir (ve bunları yapmak zorundayız)." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 57 ve 78. [s. 75-99, Rusça)

İşte bu yüzden Lenin şöyle der:

"Proletarya diktatörlüğü, devrilmesiyle birlikte direnişi on kat artan daha güçlü düşmana, burjuvaziye karşı yeni sınıfın en özverili ve en acımasız savaşidir."

"Proletarya diktatörlüğü, eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı inatçı bir mücadele, kanlı ve kansız, şiddetli ve barışçıl, askeri ve iktisadi, eğitsel ve yönetsel bir mücadeledir." (Aynı yerde.)

Kanıtlamaya gerek yoktur ki, bu görevlerin kısa zamanda yerine getirilmesi, tüm bunların birkaç yıl içinde gerçekleştirilmesi olanaksız birşeydir. Bu nedenle, proletarya diktatörlüğü, kapitalizmden komünizme geçiş, çabucak geçip giden, bir dizi "süper devrimci" edimleri ve kararnameleleri olan bir dönem olarak değil; tam tersine, iç savaşlarla ve dış çarpışmalarla, inatçı örgütsel çalışma ve iktisadi inşa, saldırılar ve geri çekilmeler, zaferler ve yenilgiler ile dolu tüm bir tarihsel dönem olarak görülmelidir. Bu tarihsel dönem, yalnızca sosyalizmin kesin zaferinin iktisadi ve kültürel ön koşullarını yaratmak için değil, tam tersine aynı zamanda proletaryaya, **birincisi**, ülkeyi yönetme yeteneğinde olan güç olarak kendi kendisini eğitmesi ve çelikleştirmesi, ve **ikincisi**, küçük-burjuva katmanları, sosyalist üretimin örgütlenmesini sağlama alan bir doğrultuda yeniden eğitmesi ve yeniden kalba dökmesi olanağını da

vermek için zorunludur.

"Sizler", diyordu Marx, işçilere, "15, 20, 50 yıl iç savaşlar ve uluslararası çatışmalardan geçeceksiniz, yalnızca var olan koşulları değiştirmek için değil, fakat aynı zamanda kendinizi değiştirmek ve kendinizi siyasi iktidara yetenekli kılmak için de." (Bkz. Karl Marx, Friedrich Engels, Eserler, Cilt, VIII, s. 506, Almanca).

Marx'ın düşüncesini devam ettiren ve daha da geliştiren Lenin şöyle yazıyor:

"Proletarya diktatörlüğü altında, milyonlarca köylüyü ve küçük üreticiyi, yüzbinlerce hizmetliyi, memuru, burjuva aydınlarını yeniden eğitmek ve onların hepsini proletarya devletine ve proletaryanın önderliğine tabi kılmak, onlardaki burjuva alışkanlık ve geleneklerin üstesinden gelmek gerekecektir...", aynı şekilde "çetin mücadeleler içinde, proletarya diktatörlüğünün zemini üzerinde, kendi küçük-burjuva önyargılarından bir darbeye, bir mucizeyle, Meryem Ana'nın ricasıyla, bir sloganla, bir kararla, bir emirnameyle kurtulmayan, tam tersine ancak küçük-burjuvazinin kitlesel etkisine karşı uzun ve çetin kitle mücadeleleriyle kurtarabilecek olan proleterlerin kendilerini de yeniden eğitmek" gerekli olacaktır (bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 149-150 ve 148. (s. 175-174. Rusça)

2) Burjuvazi Üzerinde Proletaryanın Egemenliği Olarak Proletarya Diktatörlüğü

Yukarıda söylediklerimizden, proletarya diktatörlüğünün, eski iktisadi ve siyasi düzeni olduğu gibi bırakan, hükümetteki sıradan bir personel değişikliği, bir "kabine" değişikliği vs. olmadığı açıktır. Diktatörlükten yangından korkar gibi korkan ve bu korkuyla diktatörlük kavramını "iktidarın ele geçirilmesi" kavramı ile değiştiren tüm ülkelerin Menşevikleri ve oportünistleri için "iktidarın ele geçirilmesi", genellikle bir "kabine" değişikliği, Scheidemann ve Noske, Mac Donald ve Henderson gibi kişilerden oluşan yeni bir hükümetin iktidara gelmesidir. Açıklamaya gerek yoktur ki, bu ve benzeri kabine değişikliklerinin proletarya diktatörlüğü ile, gerçek iktidarın gerçek proletarya tarafından ele geçirilmesiyle hiçbir ortak yanı yoktur. Mac Donald'ların ve Scheidemann'ların iktidarda olduğu, eski burjuva düzenin muhafaza edildiği yerde, onların sözümona hükümetleri, burjuvazinin elinde bir yardımcı aygıttan, emperyalizmin çibanlarını gizlemek için bir paravanadan, ezilen ve sömürülen kitlelerin devrimci hareketine karşı burjuvazinin elinde bir alet olmaktan başka birşey olamazlar. Kitleleri paravansız etmek ve sömürmek rahat ve elverişli olmadığı zaman, zor olduğu zaman, sermaye, böyle hükümetlere paravana olarak ihtiyaç duyar. Elbette ki, böylesi hükümetlerin ortaya çıkışı,

Leninizm'in Temelleri Üzerine (4)...(6. sayfadan devam)

"orada, onlarda" (yani kapitalistlerde) "Şipka Geçiti'nde" herşeyin yolunda olmadığını bir işarettir*, ama buna rağmen bu türden hükümetler kaçınılmaz olarak sermayenin kılık değiştirmiş hükümetleri olarak kalırlar. Bir MacDonald ya da Scheidemann hükümeti ile, iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi arasında yerden göğe fark vardır. Proletarya diktatörlüğü bir hükümet değişikliği değil, tam tersine, hem merkezi hem de yerel yeni iktidar organları olan yeni bir devlettir, eski devletin, burjuva devletin yıkıntıları üzerinde ortaya çıkan bir proletarya devletidir.

Proletarya diktatörlüğü, burjuva düzenin temeli üzerinde ortaya çıkmaz, tam tersine, onun parçalanması süreci içinde, burjuvazinin devrilmesinden sonra, büyük toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin mülksüzleştirilmesi süreci içinde, en önemli üretim aletlerinin ve araçlarının toplumsallaştırılması süreci içinde, proletaryanın şiddete dayalı devrimi süreci içinde ortaya çıkar. Proletarya diktatörlüğü, burjuvaziye karşı şiddet kullanımına dayanan devrimci bir iktidardır.

Devlet, hakim sınıfın elinde, kendi sınıf düşmanlarının direnişini bastırmak için bir makinedir. Bu bakımdan proletarya diktatörlüğü, esasında herhangi bir başka sınıfın diktatörlüğünden hiçbir şekilde ayrılmaz, çünkü proletarya devleti burjuvazinin bastırılması için bir makinedir. Ama burada öze ilişkin bir fark vardır. Bu farklılık şuradadır ki, bugüne kadar var olan bütün sınıf devletleri, sömürücü azınlığın sömürülen çoğunluk üzerindeki diktatörlüğü idi, oysa proletarya diktatörlüğü sömürülen çoğunluğun sömürücü azınlık üzerindeki diktatörlüğüdür.

Kısacası: Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın burjuvazi üzerindeki, hiçbir yasayla sınırlanmayan ve şiddete dayanan egemenliğidir, emekçi ve ezilen kitlelerin sevgi ve desteğine sahip bir egemenlik. (Lenin, "Devlet ve Devrim")

Buradan iki temel sonuç çıkar:

Birinci sonuç: Proletarya diktatörlüğü, "tam" demokrasi, hem zenginler hem yoksullar, herkes için demokrasi olamaz proletarya diktatörlüğü "yeni bir biçimde demokratik (proleterler ve genelde mülksüzler için) ve yeni bir biçimde diktatörce (burjuvaziye karşı) olmak zorundadır" (Bkz. Lenin, Devlet ve Devrim, Moskova 1940, s. 25.). Kautsky ve şürekasının genel eşitlik, "saf" demokrasi, "tam" demokrasi vs. üzerine lafları, sömürülenler ile sömürenler arasında eşitliğin olanaksız olduğu şeklindeki kuşku götürmez olgunun burjuvaca gizlenmesidir. "Saf" demokrasi teorisi, emperyalist haydutlar tarafından evcilleştirilip beslenen işçi sınıfının üst katmanının teorisidir. Bu teori, kapitalizmin çibanlarını gizlemek, emperyalizmin ayıbını

örtmek ve sömürülen kitlelere karşı mücadelede ona moral güç vermek için yaratılmıştır. Kapitalizm altında, sömürülenler için hiçbir gerçek "özgürlük" yoktur ve olamaz, çünkü "özgürlük"den yararlanabilmek için gerekli olan yapıların, matbaaların, kağıt depolarının sömürücülerin ayrıcalığında olması, tek başına bu bile, "özgürlükler"in yokluğunu kanıtlamaya yeter. Kapitalizm altında, sömürülen kitlelerin ülkenin yönetimine gerçekten katılması yoktur ve olamaz, çünkü en demokratik durumlarda bile kapitalizm koşulları altında hükümetler halk tarafından değil, tam tersine Rothschild ve Stinnes, Rockefeller ve Morgan'lar tarafından kurulduğundan, tek başına bu bile, kapitalizm koşulları altında sömürülen kitlelerin ülkenin yönetimine gerçekten katılmasının yokluğunu tanıtlamaya yeter. Kapitalizm altında demokrasi, kapitalist bir demokrasidir, sömürülen çoğunluğun haklarının kısıtlanmasına dayanan ve bu çoğunluğa karşı yönelen, sömürücü azınlığın demokrasisidir. Sömürülenler için gerçek özgürlükler ve proleterlerin ve köylülerin ülkenin yönetimine gerçekten katılması ancak proletarya diktatörlüğü altında mümkündür. Proletarya diktatörlüğü altında demokrasi, proleter bir demokrasidir, sömürülen azınlığın haklarının kısıtlanmasına dayanan ve bu azınlığa karşı yönelen, sömürülen çoğunluğun demokrasisidir.

İkinci sonuç: Proletarya diktatörlüğü, burjuva toplumunun ve burjuva demokrasisinin barışçıl gelişmesinin sonucu olarak ortaya çıkamaz; o ancak, burjuva devlet makinesinin, burjuva ordunun, burjuva bürokratik aygıtın, burjuva polis in ufak edilmesi sonucunda ortaya çıkabilir.

"İşçi sınıfı, hazır devlet makinesini basit bir şekilde eline alıp kendi amaçları doğrultusunda kullanamaz", diyor **Marx ve Engels Komünist Manifesto**'nun önsözünde. Proletarya devriminin görevi, "...bu güne kadar olduğu gibi bürokratik-askeri mekanizmayı bir elden diğerine geçirmek değil, tam tersine onu parçalamaktır, ve bu, kıtadaki her gerçek halk devriminin ön koşuludur", diyor Marx, 1871 yılında Kugelmann'a bir mektupta.

Marx'ın kendini kıtaya sınırlayan bu sözleri, tüm ülkelerin oportünistlerine ve menşeviklerine, en azından Avrupa kıtası dışında kalan bazı ülkeler (İngiltere, Amerika) için Marx'ın öyleyse burjuva demokrasisinin proleter demokrasiye barışçıl bir gelişimi olanağını tanıdığını bağıra bağıra iddia etmeleri için bir bahane verdi. Marx gerçekten de böyle bir olanağı tanıdı, ve onun henüz tekeli kapitalizmin, emperyalizmin olmadığı ve gelişmelerinin özel koşulları yüzünden İngiltere'de ve Amerika'da henüz gelişmiş bir militarizmin ve bürokratzimin bulunmadığı geçen yüzyılın yetmişli yıllarında bu ülkelere

ilişkin olarak bunu yapmasının nedeni vardı. Gelişmiş emperyalizmin ortaya çıkmasından önce durum buydu. Ama daha sonra, 30-40 yıl sonra, bu ülkelerdeki durum çokten değiştiğinde, emperyalizm gelişip istisnasız bütün kapitalist ülkeleri kapsadığında, militarizm ve bürokratzim İngiltere ve Amerika'da da ortaya çıktığında, İngiltere ve Amerika'nın barışçıl gelişme özel koşulları ortadan kalktığında, bu sınırlama bu ülkeler için de kendiliğinden ortadan kalkmak zorundaydı.

"Şimdi", diyor Lenin, "1917 yılında, ilk büyük emperyalist savaş döneminde, Marx'ın bu sınırlaması ortadan kalkmaktadır. Hem İngiltere hem de Amerika, militarizmin ve bürokratzimin olmaması anlamında dünyada Anglo-Sakson 'özgürlüğünün' bu en büyük ve son temsilcileri de, herşeyi kendilerine tabi kılan, herşeyi ayakları altına alan bürokratik-militarist kurumların tüm Avrupa'yı kapsayan, pis, kanlı bataklığına tamamen batmışlardır. Şimdi hem İngiltere ve hem de Amerika için (bu ülkelerde 1914-1917 yılları arasında 'Avrupa' genel emperyalist mükemmelliğe erişen) 'hazır devlet makinesinin parçalanması, yıkılması, 'her gerçek halk devriminin önkoşulunu' oluşturur." (Bkz. Lenin, Devlet ve Devrim, s. 29.)

Başka bir deyişle, proletaryanın şiddete dayalı devrim yasası, bu devrimin ön koşulu olarak burjuva devlet makinesinin parçalanması yasası, dünyanın emperyalist ülkelerdeki devrimci hareketin kaçınılmaz bir yasasıdır.

Uzak bir gelecekte, proletarya en önemli kapitalist ülkelerde zafere ulaşıp bugünkü kapitalist kuşatmanın yerini sosyalist kuşatma aldığı anda, kapitalistleri "elverişsiz" uluslararası durumdan dolayı proletaryaya "kendiliğinden" ciddi ödünlerde bulunmayı daha uygun bulan bazı kapitalist ülkeler için "barışçıl" bir gelişme yolu elbette açıktır. Ama bu varsayım ancak uzak ve olası bir gelecekle ilgilidir. Yakın geleceğe ilişkin olarak böyle bir varsayım için hiç. ama hiç bir neden yoktur.

Bu yüzden, **Lenin** şunu derken haklıdır:

"Burjuva devlet aygıtı şiddetle yıkılıp, onun yerine yeni bir devlet aygıtı geçirilmeksizin proletarya devrimi mümkün değildir" (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 23, s. 436, Rusça).

3) Proletarya Diktatörlüğünün Devlet Biçimi Olarak Sovyet İktidarı

Proletarya diktatörlüğünün zaferi, burjuvazinin baskı altına alınması, burjuva devlet makinesinin parçalanması, burjuva demokrasisinin yerine proletarya demokrasisinin geçirilmesi demektir. Bu açıktır. Ama bu muazzam iş ne tür örgütlerin

Leninizm'in Temelleri Üzerine (4)...(7. sayfadan devam)

yardımla başarılı olacaktır? Proletaryanın, burjuva parlamentarizmi zemini üzerinde ortaya çıkan eski örgüt biçimlerinin bu çalışma için yetersiz olduğuna kuşku yoktur. O halde, burjuva devlet makinesinin mezar kazıcısı rolünü oynayacak durumda olan, bu makineyi yalnızca parçalamakla ve burjuva demokrasisinin yerine proletarya demokrasisini geçirmekle kalmayıp, aynı zamanda proletaryanın devlet iktidarının temeli de olacak durumda olan, proletaryanın yeni örgüt biçimleri ne türdür?

Proletaryanın bu yeni örgüt biçimi Sovyetlerdir.

Eski örgüt biçimleriyle karşılaştırıldığında Sovyetler'in gücü nerede yatmaktadır?

Sovyetlerin, proletaryanın en kapsamlı, herşeyi kapsayan kitle örgütleri olmasında; çünkü istisnasız bütün işçileri Sovyetler, ve yalnızca Sovyetler kapsamaktadır.

Sovyetlerin, tüm ezilenleri ve sömürülenleri, işçileri ve köylüleri, askerleri ve denizcileri birleştiren ve bundan dolayı kitlelerin mücadelesinin siyasi önderliğinin kitlelerin öncüsü, proletarya tarafından en kolay ve en tam şekilde gerçekleştirilebilecek biricik kitle örgütü olmasında.

Sovyetlerin kitlelerin devrimci mücadelesinin, kitlelerin siyasi eylemlerinin, kitlelerin ayaklanmasının en güçlü organı, mali sermayenin ve onun siyasi uzantılarının mutlak egemenliğini kırma yeteneğinde olan organlar olmasında.

Sovyetlerin, kitlelerin kendilerinin dolaysız örgütleri olmasında, yani kitlelerin en demokratik ve bu nedenle de en çok otorite sahibi örgütleri, onlara yeni devletin inşasına ve onun yönetimine katılmayı azami düzeyde kolaylaştıran, kitlelerin devrimci enerjisini, inisiyatifini, yaratıcı yeteneklerini eski düzenin yıkılması mücadelesinde, yeni, proleter düzen uğruna mücadelede azami düzeyde geliştiren örgütler olmasında.

Sovyet iktidarı, yerel Sovyetlerin bir tek genel devlet örgütü halinde, ezilen ve sömürülen kitlelerin öncüsü olarak ve hakim sınıf olarak proletaryanın devlet örgütü halinde birleşmesi ve yapılanmasıdır, Sovyet Cumhuriyetleri halinde birleşmesidir.

Sovyet iktidarının özü, kapitalistler ve büyük toprak sahipleri tarafından ezilmiş olan sınıfların, tam da bu sınıfların en geniş kitlelerini kucaklayan ve en devrimci örgütlerinin şimdi "tüm devlet iktidarının, tüm devlet aygıtının sürekli ve biricik temel" olmasında, "bizzat en demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile" gerçi yasaya göre eşit haklara sahip olan, ama "fiiliyatta binbir

araç ve dolapla siyasi yaşantıya katılmaktan ve demokratik hak ve özgürlüklerin kullanımından uzak tutulan kitlelerin, şimdi devletin demokratik yönetimine sürekli, koşulsuz ve tayin edici bir şekilde katılmaya çekilmelerinde" yatmaktadır (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 7, s. 231, Türkçe).

Bundan ötürü, Sovyet iktidarı, eski burjuva-demokratik ve parlamenter biçiminden temelde farklı olan yeni biçimde bir devlet örgütü, emekçi kitlelerin sömürülmesi ve ezilmesi görevine değil, tam tersine bu kitlelerin her türlü baskı ve sömürden tamamen kurtarılması görevine, proletarya diktatörlüğünün görevlerine uyarlanmış yeni tipte bir devlettir.

Lenin, Sovyet iktidarının ortaya çıkmasıyla "burjuva-demokratik parlamentarizm çağının kapandığını ve dünya tarihinde yeni bir dönemin, proletarya diktatörlüğü çağının başladığını" söylerken haklıydı.

Sovyet iktidarının karakteristik çizgileri nelerdir?

Sovyet iktidarı, sınıflar var oldukça, düşünülebilecek tüm devlet örgütlenmeleri içinde en belirgin kitle karakteri taşıyan ve en demokratik devlet örgütlenmesidir; çünkü o, işçilerin sömürücülere karşı mücadele içinde, sömürülen köylülerle birleşme ve işbirliği etmesinin arenasını oluşturduğundan ve o, faaliyetleri içinde bu birleşmeye ve işbirliğine dayandığından, nüfusun çoğunluğunun azınlık üzerindeki iktidarıdır, bu çoğunluğun devletidir, onun diktatörlüğünün ifadesidir.

Sovyet iktidarı, sınıflı toplumdaki tüm devlet örgütlenmelerinin en enternasyonalistidir, çünkü o, her türlü ulusal baskıyı ortadan kaldırdığından ve çeşitli milliyetlerin emekçi kitlelerinin işbirliğine dayandığından, bu kitlelerin bir tek devlet birliği içinde birleşmesini kolaylaştırır.

Sovyet iktidarı, kendi yapısından dolayı, bu kitlelerin öncüsünün, Sovyetler'in en birleşik ve en sınıf bilinçli çekirdeği olarak proletaryanın, ezilen ve sömürülen kitlelere önderlik etmesini kolaylaştırır.

"Ezilen sınıfların tüm devrimlerinin ve tüm hareketlerinin deneyimleri, tüm dünyadaki sosyalist hareketlerin deneyimleri", diyor Lenin, "bize, emekçi ve sömürülen halkın dağınık ve geri katmanlarını yalnızca proletaryanın birleştirip, onlara önderlik edecek durumda olduğunu öğretiyor." (Aynı yerde, Türkçe, s. 246.) Sovyet iktidarının yapısı, bu deneyimlerden çıkan derslerin gerçekleştirilmesini kolaylaştırır.

Sovyet iktidarı, yasama ve yürütme gücünü bir tek devlet örgütünde birleştirerek

ve coğrafi seçim bölgelerinin yerine üretim birimlerini, işletmeleri ve fabrikaları geçirecek, işçileri ve genelde emekçi kitleleri devletin yönetim aygıtıyla ilişkiye geçirir ve onlara ülkeyi yönetmeyi öğretir.

Sovyet iktidarı, orduyu burjuva kumandasına boyun eğmekten kurtaracak ve onu burjuva düzeninde olduğu gibi halkı ezmenin bir aleti olmaktan çıkarıp, halkı kendi burjuvazisinin ve yabancı burjuvazinin boyunduruğundan kurtarmanın bir aletine dönüştürecek durumda olan tek iktidardır.

"Yalnızca, devletin Sovyetler şeklinde örgütlenmesi, eski, yani burjuva bürokratik ve hukuki aygıtı derhal gerçekten parçalayacak ve sonuçta yok edecek durumdadır" (aynı yerde, [Türkçe, s. 246].

Yalnızca, devletin Sovyet biçimi, emekçilerin ve sömürülenlerin kitle örgütlerini sürekli olarak ve kayıtsız şartsız devletin yönetimine katılmaya çekerek, gelecekteki devletsiz, komünist toplumun temel unsurlarından biri olan devletin sönüp gitmesini hazırlayacak durumdadır.

O halde Sovyetler Cumhuriyeti, uzun zaman aranan ve sonunda bulunan, çerçevesi içinde proletaryanın iktisadi kurtuluşunun, sosyalizmin tam zaferinin gerçekleşmek zorunda olduğu siyasi biçimdir.

Paris Komünü, bu biçimin embriyonu idi; Sovyet iktidarı, onun gelişmesi ve doruğuna ulaşmasıdır.

İşte bu yüzden **Lenin** şöyle der:

"İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetleri Cumhuriyeti, yalnızca daha yüksek tipte bir demokratik kuruluşlar biçimi değildir..., ayrıca, o, sosyalizme en ağırsız şekilde geçişi güvenceleyecek durumda olan biricik biçimdir." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 6, s. 457.)

* ("Şipka Geçiti'nde herşey yolunda" 1877-78 Rus-Türk savaşından gelme Rus deyim. Şipka Geçiti'ndeki çarpışmalarda Rus birlikleri büyük kayıplar verdi, buna rağmen Rus genel kurmay ordu raporlarında şöyle diyordu: "Şipka Geçiti'nde her şey yolunda." Alm. ÇN.)